

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 102/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 13402/2013, sp. zn. Rvp 13403/2013, sp. zn. Rvp 13404/2013, sp. zn. Rvp 13405/2013, sp. zn. Rvp 13408/2013, sp. zn. Rvp 13409/2013, sp. zn. Rvp 13410/2013, sp. zn. Rvp 13411/2013, sp. zn. Rvp 13412/2013, sp. zn. Rvp 13413/2013, sp. zn. Rvp 13414/2013, sp. zn. Rvp 13415/2013 asp. zn. Rvp 13423/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 8/2004 a jeho uznesením zo 6. júla 2012 a v konaní vedenom sp. zn. 6 Er 572/2005 a jeho uznesením z 27. júna 2012, postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 11/2006 a jeho uznesením z 30. apríla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 182/2003 a jeho uznesením zo 6. augusta 2012, postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 247/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 2/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012,

v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 25/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom sp. zn. 15 Er 4/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 105/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 721/2009 a jeho uznesením zo 16. januára 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 905/2009 a jeho uznesením z 18. januára 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Er 407/2005 a jeho uznesením z 1. augusta 2012, postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 183/2003 a jeho uznesením z 12. júla 2012, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 45/2012 a jeho uznesením z 28. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 175/2012 a jeho uznesením z 22. januára 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoE 62/2012 a jeho uznesením z 11. januára 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 23/2012 a jeho uznesením z 28. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 25/2012 a jeho uznesením zo 16. januára 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoE 70/2012 a jeho uznesením zo 17. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 156/2012 a jeho uznesením z 19. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoE 193/2012 a jeho uznesením z 20. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 42/2012 a jeho uznesením z 28. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 151/2012 a jeho uznesením z 18. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoE 106/2012 a jeho uznesením z 21. novembra 2012, a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 155/2012 a jeho uznesením z 19. decembra 2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoE 240/2012 a jeho uznesením zo 16. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 13402/2013, sp. zn. Rvp 13403/2013, sp. zn. Rvp 13404/2013, sp. zn. Rvp 13405/2013, sp. zn. Rvp 13408/2013, sp. zn. Rvp 13409/2013, sp. zn. Rvp 13410/2013, sp. zn.

Rvp 13411/2013, sp. zn. Rvp 13412/2013, sp. zn. Rvp 13413/2013, sp. zn. Rvp 13414/2013, sp. zn. Rvp 13415/2013 a sp. zn. Rvp 13423/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13402/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 5. apríla 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 13402/2013, sp. zn. Rvp 13403/2013, sp. zn. Rvp 13404/2013, sp. zn. Rvp 13405/2013, sp. zn. Rvp 13408/2013, sp. zn. Rvp 13409/2013, sp. zn. Rvp 13410/2013, sp. zn. Rvp 13411/2013, sp. zn. Rvp 13412/2013, sp. zn. Rvp 13413/2013, sp. zn. Rvp 13414/2013, sp. zn. Rvp 13415/2013 a sp. zn. Rvp 13423/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 8/2004 a jeho uznesením zo 6. júla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 572/2005 a jeho uznesením z 27. júna 2012, postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 8/2004 a jeho uznesením zo 6. júla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 572/2005 a jeho uznesením z 27. júna 2012, postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 11/2006 a jeho uznesením z 30. apríla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 182/2003 a jeho uznesením zo 6. augusta 2012, postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 247/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 2/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 25/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní

vedenom pod sp. zn. 15 Er 4/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 105/2007 a jeho uznesením z 8. augusta 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 721/2009 a jeho uznesením zo 16. januára 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 905/2009 a jeho uznesením z 18. januára 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Er 407/2005 a jeho uznesením z 1. augusta 2012, postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej spoločne len „okresné súdy“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 183/2003 a jeho uznesením z 12. júla 2012 (ďalej spolu len „napadnuté konania“ a „napadnuté uznesenia“), ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 45/2012 a jeho uznesením z 28. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 175/2012 a jeho uznesením z 22. januára 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoE 62/2012 a jeho uznesením z 11. januára 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 23/2012 a jeho uznesením z 28. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 25/2012 a jeho uznesením zo 16. januára 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoE 70/2012 a jeho uznesením zo 17. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 156/2012 a jeho uznesením z 19. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoE 193/2012 a jeho uznesením z 20. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 42/2012 a jeho uznesením z 28. decembra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 151/2012 a jeho uznesením z 18. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoE 106/2012 a jeho uznesením z 21. novembra 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 155/2012 a jeho uznesením z 19. decembra 2012, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej spoločne len „krajské súdy“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoE 240/2012 a jeho uznesením zo 16. januára 2013 (ďalej spolu len „napadnuté konania krajských súdov“ a „napadnuté uznesenia krajských súdov“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úvery, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola

priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo na zabezpečenie úveru dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili tam sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako v začatých exekučných konaniach okresné sudy poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami okresných súdov boli tieto exekučné konania ex offio zastavené.

Na základe odvolaní sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresných súdov potvrdené napadnutými uzneseniami krajských súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu v obšírnej argumentácii namieta, že postupom a uzneseniami okresných súdov a krajských súdov boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, práva podľa dohovoru, dodatkového protokolu a charty, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatého a prebiehajúceho exekučného konania, na vykonanie ktorého okresné sudy už raz udelil súdnemu exekútorovi poverenie, došlo k prekročeniu právomoci okresných súdov ako

súdov exekučných, v kompetencii ktorých podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresné súdy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenie okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravili ani krajské súdy.

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresné súdy, ako ani krajské súdy nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že tak okresné súdy, ako aj krajské súdy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica Rady“), pretože podľa sťažovateľky sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo buď dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, a v tomto smere podľa sťažovateľky súdy nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte danej veci.

V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 25. júla 2013 sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdného dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená

podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresných súdov v napadnutých konaniach a ich napadnutými uzneseniami, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty postupom krajských súdov v napadnutých konaniach a ich napadnutými uzneseniami, napadnuté uznesenia okresných súdov a napadnuté uznesenia krajských súdov zruší a veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou postupom a označenými uzneseniami okresných súdov, ako aj postupom a označenými uzneseniami krajských súdov.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom okresných súdov v napadnutých konaniach a ich napadnutými uzneseniami

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami napáda postup okresných súdov v napadnutých konaniach a ich napadnuté uznesenia vydané v týchto konaniach, ktorými okresné súdy exekúcie vyhlásili za neprípustné a zastavili ich.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu v napadnutých konaniach a napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností tieto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu označených práv postupom krajských súdov v napadnutých konaniach a ich napadnutými uzneseniami

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami krajských súdov, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajské súdy nenapravili pochybenie okresných súdov, ktoré ako súdy exekučné podľa sťažovateľky nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmavali exekučné tituly potom, ako už raz tieto exekučné tituly preskúmali pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií. Okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajské súdy nenapravili ani pochybenie okresných súdov, ktoré pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikovali smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva, okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajské súdy a tiež pred nimi okresné súdy hoci mali, nepreerušili exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka tiež namieta, že tak krajské súdy, ako ani pred nimi okresné súdy nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností konštatuje, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila

v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal. Ústavný súd predošlé sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neodôvodnenosti, pričom právna argumentácia uplatnená v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach [napr. v uzneseniach sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 (v prípadoch, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 (v prípadoch, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.)] je v plnom rozsahu aplikovateľná aj na sťažnosti posudzované v tomto konaní.

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd zastáva názor, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia v tomto uznesení opakovane, a preto považuje za postačujúce odkázať na svoje predchádzajúce rozhodnutia.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky poukazujúcej na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE/641/2011 z 30. novembra 2012, ktorým tento súd zrušil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti úrokov z omeškania, ústavný súd konštatuje, že k zrušeniu označeného rozhodnutia došlo v dôsledku nepreskúmateľnosti jeho odôvodnenia, a tým naplnenia odvolacieho dôvodu zakotveného v § 221 ods. 1 písm. f) OSP (t. j. odňatia možnosti sťažovateľky konať pred súdom), nie však z dôvodov, ktoré by vylučovali právne posúdenie sťažovateľkiných prípadov, z akých vychádzali krajské súdy pri konaní a rozhodovaní o odvolaniach proti uzneseniam okresných súdov, ktoré sú predmetom tohto ústavného prieskumu.

V súvislosti s doplňujúcou argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práv na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce krajské sudy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom tak, ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z uznesení okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajské sudy v napadnutých uzneseniach náležite zaoberali a vyložili svoje závery, pre ktoré dospeli k záveru, že uznesenia okresných súdov sú vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a napadnutých uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajských súdov a ich napadnutými uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, vzhľadom na čo nič nesignalizuje možnosť porušenia v petite sťažností označených práv.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažností odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na toto rozhodnutie ústavný súd nad jeho rámec poukazuje na skutočnosť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ by sa tento právny prostriedok z materiálneho hľadiska javil v obdobných identických prípadoch ako neefektívny. Za týchto okolností je podľa ústavného súdu namieste otázka, aký význam a efektívnosť má pre sťažovateľku tento postup, keď sa na ústavný súd opakovane obracia so sťažnosťami, ktoré sú vo svojej materiálnej podstate identické, čo zároveň naznačuje predvídateľnosť ich posúdenia zo strany ústavného súdu.

V kontexte s už uvedeným ústavný súd dodáva, že sťažovateľka aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomá, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah (napr. I. ÚS 3/2013).

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014